

Noor pealik.

See oli sel ajal kui Prantslased Mehillastega sõdisid, ja ühe Mehilu maa küla tormiga ära võeti, et ka üks laheteistkümnene aastane poisikene nende kätte wangi langes, mille üle mässajad ära ehmatasid.

Üks puha ta sõit — nurises kapten Melje — ega selle poisikese wangi wõtmisest meil suurt kasu ei ole, üksford peame tema ommetegi joosta lastma, nagu nende neetud Wanshador meie läte alt ära libises.

Kapten — wastas leitnant, kes temaga ühes läis — ei ole wõimalik poisikese küsida.

Wäitene Mehillane kuulab juure tähelepanemisega pealt, nagu saaks ta prantsuse keelest aru. Ta oli terna näolus poisikese suurte musta filmadega, roosi punaste huultega, sirge ja sihwatas.

— Poiss, kas sina tunnud meie waenlaste juhatajat Wanshadorat?

— Tunnen! — kostis noor wang prantsuse-keeli.

Kapten püüdis oma rõõmu selle teate juures tagasi hoida ja wõttis taskust rahakoti wälja.

Kas sina tead ka kohta, kus ta lõige sagedamine warjul on?

Tean, — kostis poisikese uuesti.

Kas sina wõid meile seda näidata?

Kui poisikese selle peale ei wõtanud, puistas ohwitser kuldüfid tema ette maha. Sina saad omale tertwe peotäie kulla, kui sina meiega ühes nõuus oled, lihas ohwitser juure.

Noor Mehillane naeratas.

— Kuulge! — ütles ta. — Teie peate hõmsent ootama, ja siis wiin mina teid Rio-San-Shuani litsasse orgu; aga teie peate ilma wastutõrkumata minu juhatamise järele käima.

See poisikese ei ole arglik, wastas üks wana soldat.

— Arge segage teda, las' ta räägib! — lästis kapten Melje. — Räägi edasi, laps.

Ühes minule tutwas lohas peate teie peatama ja mind üstina lastma edasi minna.

Kena wiis raha tenida, — ümises poolnallakast üks soldat.

Wäite wang waatas tema otsa ja rääkis edasi, ilma et ta oma nägu oleks muutnud:

— Kui mina teile wilega märgi annan, siis näete teie ülewal kõrge kalju otsas oma sõjameeste kessel seda, seda teie otste. Teie tunnete teda tema riidetest ja lühkehetest ära. Temal on sõit tema auutähe käljes.

— Aga kui sina meid petad? Kui sina meid lõssu wiid? — küsis kapten Melje.

Saawawad sõnad leikasid poisikese südamesse ja ta ajas enese hästi sirgu, nii ta näis lastawat — ja tema musta põlgust täis filmadest plahwatas ühe küse säde wälja.

Minu sõnast on teile küll! — kostis ta kuitwast. Tema kombe oli nii aruldane ja nii südamesse tungiw, et keegi ei julgenud ei naerda ega wastu rääkida.

Särgmisel päawal wiis poisikese prantsuse soldatid, kessel head sõjariistad käes, tähendatud koha peale.

Org oma määratuma kullurabnude ja oma hõigla puudega oli imetore wiirastusline pilt. Glaw uudishimu, seda sõit ära näha, wõttis Prantslased kui wangi. Sel